
Agnė Grinevičiūtė

**Septynios impresijos perskaičius Mariaus Katiliškio romaną „Pirmadienis
Emerald gatvėje“**

Eilėraščiai

2017 m., Pasvalys

Septynios impresijos perskaičius Mariaus Katiliškio romaną „Pirmadienis Emerald gatvėje“

Pirmadienis Emerald gatvėje

Ne visi pirmadieniai būna eiliniai.
Būna tokių, lyg užkeiktų,
Kai netenki dviejų pirštų,
Kai palieka žmona,
Kai neužsiveda automobilis,
Kai esi verčiamas persikraustyti
(Nes kažkam atrodo,
Kad tau reikia kitur gyvent),
Kai nusiperki moterį
Ir lieki nieko nepešęs,
Nes nuolatos mintim grįžti už jūrų marių,
Prisimeni, ką ten palikęs
Tikėdamasis geresnio gyvenimo.
O dabar...
Dabar tavęs niekas nelaukia.
Tik Mirga ir smuklė.
Beniau Uogintai...
Nejaugi čia užstrigai amžiams?
Čia net nėra žolės, medžių ir nekvepia gimtine.
Nebent išmetamaisiais dūmais
Arba rankoj smilkstančia cigarete.
Ji nenumaldomai trumpėja.
Kaip ir mūsų gyvenimai.

Pasek pasaką

Pasek pasaką
Apie Lietuvą.
Kur žaliuoja girios,
Kur iš toli moja Gruzdžių bažnyčios bokštai,
Kur motina rymo prie lango
Laukdama savo vaikų.
Jie negriš.
Jie beviltiškai įsipainioję betono džiunglėse.
Aštuonias valandas kasdien atiduoda
Duoklę plieno monstrui.
Fabriku jis vardu.
Lenkiasi dievaičiui doleriui.
Nes jis bent trumpam suteikia laimę,
Leidžia užsimiršti ir
Nukelia ten,
Kur giria žaliuoja.

Penki doleriai

Ta vargšė moteris
Mirga vardu
Primygtinai bruka penkis dolerius
Už nepavykusią naktį.
Tarsi suglamžyta žalia popieriaus draiskana
Ką nors pakeistų.
Jau nebėra vilties
Išvažiuot į geresnį gyvenimą.
Kalifornijoje?
Ne, ir ten nebuvau.
Bet gal tenai laukia svajonė?
O gal Lietuvos girioj?
Ar girdi Volunge?
„Ne, niekas neištaria mano vardo...“
Pasigirsta trylikametės balsas.
Ką man jis primena?
Maironio apdainuotą kraštą?

Į Ameriką

Mes kariavom, bėgom, paskui plaukėm
Į kitą pasaulį.
Jo vandenyse plūduriuoja kalnai nelyginant delfinų keteros,
Kuriuos supylė iš laivo turinio.
Juk prašė per bortą nieko nemėtyt.
Žvaigždėm nusagstytas dangus
Tapo liudininku kelionės
Į naują gyvenimą.
Ar jis bus geresnis už tą,
Kurį palikom?
Bet ten yra „Pepsi cola“
Ir daug juodaodžių.
Bet dar daugiau tų,
Kurie neranda sau vietos.
Arba liūdesį skandina
Visai neskaidriam stikle
Pas Noragą.

Du pirštai

Plieninis fabriko monstras
Pasiglemžė du pirštus.
Ir kas čia tokio, pasakysit?
Anoks čia įvykis milijoniniam mieste.
Sako, už tai moka kompensaciją.
Ir dar nemažą.
Tačiau koją pakišo tie velnio lašai.
Ir rask tu man juos toj spintelėj.
Ir dar viešai išstatyk.

Pajuokai.
Negali žmogus šiais laikais turėt jokio privatumo...
„Bijau, kad negausi kompensacijos...“
Atliepia vairuotojas.
Už aky įstrigusią vinį tai moka.
Vargšė motina,
Išleidusi sūnų karan,
Žino tik tiek, kiek verta jo gyvybė, ne akis.
Bet taip ir mirė sūnaus nepamačius.

Viskas svetima

Svetima šalis,
svetimas miestas,
svetimas fabrikas,
svetima moteris,
svetimas kambarys,
svetimas pinigai,
svetima siela,
svetimas kūnas.
Kaip gyventi,
Kai viskas vien svetima ir svetima?
Ar pats sau kada nors būsi savas?

Pardavėjas

Graikas neturi restorano,
Todėl priverstas pasostėj pardavinėt
Vaisius ir daržoves.
Juk reikia kaip nors maitintis.
Ne tik musėms su širšėmis,
Bet ir imigrantams.
„Čigonas, – pasigirsta. – Nes neturi restorano.“
Užtat graikas turi gerą širdį,
Minkštą kaip tas melionas,
Taip masinąs širšes.
Ar jis primena Egejo pakrantės saulę?
Čikagoj ji kitokia.
Kaip ir visa kita.

Agnė Grinevičiūtė